

Katarína Soyka: Slučka
ukážka

Maja sledovala rohy miestnosti ponorené do tmy ako myška z diery. V čiernych oknách nedotklivosť, mrazivý chlad. Pootvárané okenice mali ráno dnu vpustiť prvé lúče slnka, teraz na ňu púšťali hrôzu. Objavil sa v nich svetlý bod. Zablikal a zmizol. Uvedomila si, že ju zo všetkých strán obklopuje prázdno. Sklenené výplne nič neprežrádzali, len ju ticho sledovali. Striehli na ňu.

Prečo si domáci nedal do okien závesy?

Počúvala vrzganie podlahy nad hlavou a túžila po jedinom, aby sa Adam čo najrýchlejšie vrátil.

Ktosi zaklopal na vchodové dvere. V rovnakej chvíli pohyb na poschodí ustal.

Klopanie sa zopakovalo.

„Adam?!“ vykrikla s nervami vybičovanými na doraz.

„Otvor,“ spoza dverí sa ozval Adamov hlas a v podkroví s rachotom padlo niečo veľké.

Z horného poschodia schádzali kroky. Mala strach.

Papuče, rifle, červené tričko... našťastie Adam.

„Nieko klope!“ hneď sa na neho vrhla.

„Určite?“ spochybňoval jej domýšľavý sluch. Vzápätí sa napomenul.

Neznámy za dverami zaklopal hlasnejšie, zrejme aby ho presvedčil. Manželia si pozreli do očí. Lenže Adam tu bol za chlapa. Vyrzil k dverám, odomkol ich a odvážne otvoril. Dupot nôh sa strácal za rohom na terase.

„Počkaj!“ s krikom striasol manželkine rameno, lebo ho chcela zastaviť a rozbehol sa za zvukom.

Nezvpierala sa, na terasu by nevybehla. Usadila sa pred krbom a bála sa aj pohnúť hlavou. Keď znova ktosi zaklopal, nereagovala.

Otvorili sa dvere, vstúpil zahalený muž. V tesnom závese za ním vošiel Adam.

„Dobrý večer,“ začal muž v prešívanom kabáte, so sivým klobúkom na hlave. Na nohách mal gumené čižmy. „Mám chatu neďaleko,“ vysvetľoval obom.

Nedokázali od neho odtrhnúť zrak. V miestnosti sa prudko ochladilo a mráz im štipľavo prepaľoval rozumné vysvetlenia.

„Málokedy sem niekto zájde, po tom, čo sa prihodilo,“ hodil do obecnstva. Zrejme očakával prikyvovanie.

Nemali potuchy, čo sa prihodilo. A ani sa netúžili dozvedieť viac.

„Predošlý majiteľ sa tu obesil,“ nedal sa odradiť meravým nezaujmom. „Dávno sa nik nezastavil, myslel som, že chatu predali. Takže vy ste nový majiteľ?“ otočil sa k Adamovi.

„Netušil som, že chata má susedov,“ oplácal Adam podozrievavo namiesto odpovede. Predošlý majiteľ, kolegov otec, sa obesil, o tom počul. Ibaže netušil, že práve na tejto chate. Nízka návštevnosť objektu sa mu odrazu javila ako opodstatnená.

„Pochádzam z dolnej dediny, býval som pri cintoríne. Ľudia vraveli, že to prináša smolu,“ uškrnul sa muž s tvárou stále prekrytou tieňom klobúka.

„Adam Cibej,“ Majin manžel po krátkom zaváhaní ponúkol príchodiemu ruku na pozdrav.

Muž sa odmlčal, vydal sa späť k dverám.

„Pôjdem ja,“ otvoril si a vyšiel von.

Adam sa spýtavo zahľadel na manželku, potom sa rozbehol skontrolovať, kam záhadný sused zmizol. Otvoril dvere, počúval sa do ticha. Muž, akoby sa vyparil.

„Zájdem do pivnice,“ nechcel prezradiť zhrozenej polovičke, že ide skontrolovať, či odtiaľ nezmizli čižmy s kabátom a klobúk. Vyšiel von, ešte nestihol za sebou zavrieť...

„Spolu poďme!“ Maja vyskočila a zdrapila ho za rukáv.

Nenamietal. Naopak bol rád, že nemusí ísť sám.

Otvorili dvere do pivnice, vešiaky boli prázdne, ani čižmy na mieste nestáli. Len rezňov sa nik nedotkol. Báli sa situáciu komentovať, vyslovená hrôza by sa zdala reálnejšia. Mlčky si záhadné

zmiznutie netúžili priznať. A podľa zákonov zachovania hmoty musel odevy niekto odniesť.

Adam vytiahol mobil, vytáčal kolegovu číslo, no pokus sa nevydaril. Skontroloval signál, skutočne bol na nule. Presne ako kolega sľuboval.

„Ráno sa zbalíme,” nechcel detinsky zutekať. Sú predsa dospelí ľudia, mali by záležitosti riešiť s rozvahou.

„Poďme hneď!” zavzlykala Maja. Pobyt sa jej dostatočne zhnusil, nemienila prečkať do rána zabalená pod perinou. Takto si dovolenku nepredstavovala.

Prikývol. Zobral rezne, aj kašu. Majka mu vybrala kľúče, ktoré zvieral medzi prstami, baterku a zamkla za ním.

Prebehli schodiskom, vošli dnu. V chate sa svietilo. Boli by prisahali, že odkedy zapálili v krbe, rozhodli sa elektrinu šetriť. Pohľad im padol na vešiak v zádverí. Prešivák, klobúk, na zemi gumáky.

„Pane?!” zakričal Adam, ale akosi cítil, že nik neodpovie.